

det er udlejet i mellemtiden, ja, så skal lejereren kunne siges op.

De, der lejer sådan en ejendom ude på landet, er jo også bekendt med det her, og derfor kan vi ikke se, at det er muligt at ændre på det. I praksis vil det give nogle store problemer. Jeg forstår igen godt Enhedslistens intention, men der er altså helt andre forhold for beboelsesejendommene i forbindelse med et landbrug.

Derfor vi kan ikke støtte det her, det vil give alt for mange problemer.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Bortset fra de positive bemærkninger fra SF og delvis jo også fra CD kan man ikke sige, at det her lovforslag har fået den helt store medvind under behandlingen.

Det er jeg lidt ked af, for jeg tror, at mange ordførere forestiller sig, at her slet ikke er noget problem, men vi må jo så have belyst i udvalget, hvor stort det er.

Som jeg har fået oplysninger om det – men de kan være forkerte, det må vi så have undersøgt – er der altså ganske mange, som i dag bor i sådanne ejendomme, fordi udviklingen i landbruget har gjort, at der er blevet frigjort ejendomme i takt med den strukturudvikling, der har været i landbruget.

Og selv om hr. Christian H. Hansen meget morsomt udmaler, hvordan en gennemførelse af Enhedslistens program om økologi osv. ville medføre et større behov for boliger på landet, så ville det jo nok mere være f.eks. andelsboligforeninger, som ville blive etableret i forbindelse med f.eks. andelsjordrentebraug og den slags ting, som så kunne komme på tale. Så jeg tror såmænd ikke engang, at det ville ændre situationen på det her område.

Men jeg synes også, vi i udvalget skal prøve at få undersøgt de tanker, som har været rejst af SF og CD om skærpede af bestemmelserne. Fru Annie Lunde Hansen var inde på forskellige mere tekniske ting, som man kunne gå ind og kigge på i forbindelse med den formulering af lovforslaget, der er i øjeblikket, og jeg synes, vi skal gå ind og få undersøgt, om det er en mulighed, for det er jo ikke noget kardinalpunkt for Enhedslisten, at det nødvendigvis

skal være i den lovtekniske form, som det ligger i her. Jeg har den opfattelse – og det er så et svar til hr. Knud Erik Hansen – at lejeloven løser spørgsmålet om bopælspligten, men det må vi også have undersøgt og klarlagt i udvalget.

Det, der i hvert fald er afgørende, er, at vi finder en løsning, således at man ikke kan misbruge bestemmelserne i landbrugsloven til at presse lejerne til huslejestigninger, som ikke er sagligt begrundede. Det er altså det, som bl.a. Århus Stiftstidende har beskrevet, nemlig at reglerne, som de er formulerede i øjeblikket, kan bruges til det.

Men på baggrund af debatten, hvor vi jo har lyttet til, hvad det sådan har hældet mest til fra partiernes side, vi ved godt, at vi ikke kan få lovforslaget igennem, som det ligger her, men så vil vi i hvert fald undersøge, om der skulle være mulighed for at få lavet en ændring af landbrugslovens § 12, stk. 3, således at det, som er sigtet med lovforslaget, nemlig at hindre, at den større frihed til at ændre lejevilkårene, som ejere af landbrugsejendomme har i forhold til lejeloven, ikke bliver misbrugt over for lejerne til at presse huslejestigninger igennem, som ikke burde være sket. Så det må vi kigge på.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 265: Forslag til lov om ændring af fødevarerloven. (Fødevarerregionernes offentliggørelse af kontrolresultater).

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Fremsat 4/4 2000).

Sammen med denne sag foretoges:

17) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 137:

Forslag til folketingsbeslutning om en ny strategi for offentliggørelse af kontrolresultater på fødevarerområdet.

Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.

(Fremsat 4/4 2000).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard):

Siden jeg tiltrådte som fødevarerminister, har jeg talt for en ændring af den strategi, som Fødevarerdirektoratet i dag offentliggør kontrolresultater efter. Jeg synes, der er behov for en mere offensiv og forbrugerrettet strategi på dette område. Målet må være, at de resultater, der offentliggøres, umiddelbart skal kunne hjælpe forbrugerne med at træffe kvalificerede, frie valg. Befolkningens kendskab og tillid til fødevarerkontrollen må være vores pejlemærke.

Vi skal så i dag førstebehandle to forslag om offentliggørelse af kontrolresultater fra henholdsvis Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti. Og jeg må jo nok i kraft af mine udmeldinger om behovet for ændringer tage ansvaret for de to partiers iver efter at få taget problemstillingen op her i Folketinget.

Så lad mig tilføje, at jeg er glad for de to udspil, og jeg er også glad for, at vi her i Folketinget i dag får lejlighed til at kommentere nogle af de perspektiver, der er i dem. For begge forslagene er begrundede i et ønske om at bedre forbrugernes mulighed for at til- og fravælge virksomheder, der ikke lever op til de krav, vi stiller til fødevarerproduktionen.

Som bekendt er der en politisk aftale om at lade den nuværende model fungere indtil juli måned 2000, og ifølge aftalen er det planen, at modellen skal evalueres herefter. Evalueringen er på nuværende tidspunkt igangsat i Fødevarerdirektoratet, og jeg har samtidig bedt direktoratet om at undersøge de praktiske muligheder for at få etableret en mere forbrugerrettet offentliggørelsesstrategi. Denne plan må sammen med evalueringen indgå i de kommende, mere detaljerede drøftelser med Folketinget.

Jeg synes, at evalueringen og den videre proces bør afventes, og jeg vil derfor anbefale, at vi bruger de to forslag om offentliggørelse af kon-

trolresultater som inspiration til de politiske drøftelser, vi skal have på et senere tidspunkt, sammen med de bemærkninger, der kommer fra partierne under behandlingen her i dag.

Med de bemærkninger skal jeg på nuværende tidspunkt lade være med at gå ind i en vurdering af de konkrete forslag, der er fremsat.

Erling Christensen (S):

Jeg var glad for at høre ministerens tale. Jeg har ikke meget at tilføje, for vi havde jo den drøftelse med hensyn til kontrol sidste år, og vi foretog en vedtagelse her i Folketinget, som gjorde, nøjagtigt som ministeren sagde: at der skulle foretages en evaluering af kontrollen her i juli, og så ville man tage stilling til de erfaringer, der er høstet.

Så med de bemærkninger vil jeg gøre ministerens ord til mine og til Socialdemokratiets: Lad os bruge det her som inspiration og lad os se på, når vi får materialet fra ministeriet, hvordan fremtiden kommer til at se ud på kontrolområdet.

Mariann Fischer Boel (V):

I løbet af det sidste årti har spørgsmålet om fødevarernes kvalitet vundet mere og mere indflydelse på den politiske dagsorden. Og det er jo fuldt forståeligt, for jeg tror også, at den øgede politiske debat afspejler en enorm interesse blandt forbrugerne efter at sætte sig mere ind i, hvad det egentlig er, man putter i munden. Det er en positiv udvikling, som vi også fra Venstres side har budt velkommen.

De to forslag, der er til behandling i dag, handler jo begge to om tilliden til levnedsmidler. Tillid er godt, men der er som bekendt nogle, der mener, at kontrol er bedre. Og da vi her i Folketinget behandlede fødevarerloven for et par år siden, var spørgsmålet om offentliggørelse af kontrolresultaterne da også en vigtig del af debatten. Vi har fortsat den holdning i Venstre, at kontrolmuligheden kan være med til at sikre kvaliteten.

Hvis vi tager Enhedslistens forslag først, så ser vi fra Venstres side ingen grund til at give regionerne en bemyndigelse til at offentliggøre kontrolresultaterne. Efter Venstres mening vil det betyde, at man svækker den ensartethed, som i hvert fald efter vores mening er helt fundamental for, at man kan få det her til at virke.

Hvis vi kigger på SF's forslag, så rummer det helt klart en række gode intentioner, og det er klart, at vi fra Venstres side støtter offentliggø-

relse af kontrolresultater, der har til hensigt at fremme de fødevarerpolitiske målsætninger, der jo drejer sig om at sikre udbredelsen af sunde og rene levnedsmidler af høj kvalitet. Men det er væsentligt at pointere, at offentliggørelse ikke har nogen mening, hvis der ikke samtidig sikres forbrugerne reelle valgmuligheder.

Naturligvis skal der også løftes en advarende pegefing imod en generel offentliggørelse af navne i forbindelse med overtrædelser. Offentliggørelse bør kun finde sted i tilfælde, hvor der har været forsættelige eller gentagne overtrædelser. Ellers risikerer vi, at den enkeltes retssikkerhed bringes ud på et skråplan, måske især for landmænd, hvor grænsen mellem erhverv og privatliv er ikkeeksisterende. En gabestok for gabestokkens egen skyld beforder hverken producenterne eller forbrugernes mulighed for at udbyde eller efterspørge fødevarer.

For Venstre er det afgørende at præcisere, at offentliggørelse af navne kun skal ske, når offentliggørelsen kan begrundes i hensynet til forbrugernes sundhed eller ud fra hensynet om at give forbrugerne reel information om det pågældende produkt.

Vi har jo været præsenteret for en række eksempler på offentliggørelse af kontrolresultater, der overhovedet ikke kan bruges til noget, bl.a. fordi man ser offentliggørelsen af resultaterne alt for sent i forhold til det tidspunkt, hvor målingerne blev foretaget. Det er grotesk, og der redegøres også i SF's beslutningsforslag for, at der skal være meget mere sammenfald mellem det tidspunkt, hvor man foretager kontrollen, og det tidspunkt, hvor man så i givet fald offentliggør en overtrædelse af reglerne.

Det er også klart, at man bliver nødt til at kigge på de regler, der bruges i dag. Jeg kan huske, at vi under forespørgselsdebatten havde en diskussion om et større slagteri i Ringsted, der jo selv gik på banen med offentliggørelse for så at konstatere efterfølgende, at man – det var nok godt og vel et halvt år senere – blev hængt ud endnu en gang. Det var helt klart et skoleeksempel på en helt uacceptabel offentliggørelsestaktik.

Jeg synes også, det er vigtigt i forbindelse med udformningen af en ny strategi at sikre, at de, der så bliver hængt ud, fordi de har overtrådt reglerne, kan blive frikendt igen. Altså at man på en eller anden måde sikrer, at de så bliver, man kan så kalde det whitelisted, altså at de ryger ud af listerne, sådan at forbrugerne kan se, at nu har de altså tingene i orden.

Der er også nogle tilfælde, hvor det er meget vigtigt at placere ansvaret. Jeg tror også, hr. Jørn Jespersen kan huske et tilfælde med en lille slagter – jeg tror, det var i det sydsjællandske område – der kom for skade at sælge vist nok nogle røgede mørbrader, som han havde købt på et slagteri. Men det var altså ham, der blev hængt ud, da det viste sig, at der var salmonella i en af dem. På den måde er man hundrede procent sikker på, at sådan en slagter ikke har nogen reel chance for at overleve på lidt længere sigt. Det er selvfølgelig også sådan nogle overvejelser, man må gøre sig.

En offentliggørelse, der ikke har nogen adfærdsregulerende effekt, mener vi kun er med til at skræmme forbrugerne, og derfor er det glædeligt, at man med SF's forslag i hvert fald ikke risikerer, at mælkeproducenter med for højt celletal eller en forkeret anbragt mælk tank – det er vist det, forslagsstillerne bruger som eksempel – bliver hængt ud.

Det er også klart, at man efter forespørgslen i vist nok april måned sidste år pålagde fødevarerministeren at evaluere de erfaringer, man har haft med den hidtidige offentliggørelsesstrategi, og så må de overvejelser, man gør sig i den forbindelse, danne grundlag for, at man får udført en ny strategi, der forhåbentlig vil være med til at sikre, dels at kontrolresultater med nævnelser af navn på personer og virksomheder sker, så det giver forbrugerne et grundlag for et bedre forbrugsvalg, dels at offentliggørelsen styrkes, så den understøtter de fødevarerpolitiske målsætninger med hensyn til tilsætningsstoffer, sygdomsfremkaldende bakterier, vildledning, hygiejne osv., og desuden at offentliggørelsen sker i form af sammenfattede resultater, som giver forbrugerne det helhedsbillede, som de har brug for, samt at der bag offentliggørelsen findes en strategi, der sikrer, at alle virksomheder inden for et område kontrolleres ud fra ensartede, klare, objektive kriterier, der sikrer den enkeltes retssikkerhed.

Vi er overbeviste om, at også elementer fra SF's beslutningsforslag vil indgå i en ny offentliggørelsesstrategi, som regeringen vil fremlægge, og som Venstre ser meget frem til at modtage.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Hvis fru Mariann Fischer Boel havde gjort sin ordførertale til sine slutbemærkninger, så havde jeg ikke bedt om ordet for en kort bemærkning,

men når fru Mariann Fischer Boel snakker om retssikkerhed og gabestok, så er problemet jo balancegangen derimellem, for det kunne jo godt ved offentliggørelsen fortælles, at man er frikendt. Det kunne jo f.eks. stå ved offentliggørelsen, for at bruge slagteriet i Ringsted som eksempel.

Men til fru Mariann Fischer Boel vil jeg sige, at den præventive virkning ved offentliggørelse af kontrolresultaterne jo tillægges stor vægt, og mener fru Mariann Fischer Boel så ikke, at denne præventive virkning ved offentliggørelse gælder både Per og Poul, altså uanset om man har et slagteri eller man er mælkeproducent eller man er restauratør?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Blot en teknisk bemærkning til fru Mariann Fischer Boel, som mente, at Enhedslistens forslag kunne medføre uensartethed mellem regionerne:

Det er jo korrekt, at forslaget giver de enkelte regioner frihed til at gøre det bedre. København ville f.eks. få mulighed for at gøre det lige så godt, som man kunne, før den nye fødevarerlov kom. Men der er altså også en bestemmelse i lovforslaget nr. 4, som siger, at ministeren skal oprette en central registrering, som gør det muligt for ministeren at offentliggøre disse ting. Det vil sige, at ministeren så kan gå ind og fastsætte og sikre, at der sker en offentliggørelse, også i de tilfælde, hvor man måske ikke umiddelbart havde tænkt sig det lokalt.

Så den ensartethed vil altså ligge deri, at også ministeren har en ret til at gøre det bedre. Så jeg tror, at vores forslag vil have den gode virkning, at der altså bliver frihed til at være foregangsregion, samtidig med at ministeren får mulighed for at gå ind og bakke op og sikre, at offentliggørelse finder sted.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Hr. Erling Christensen siger, at der ikke må gøres forskel på Per og Poul i forbindelse med den strategi, man vil fastlægge for offentliggørelse. Så bliver jeg nødt til at sige, at offentliggørelse – og det tror jeg også jeg sagde i min ordførertale – kun har mening, hvis den giver forbrugeren en mulighed for at vælge til eller vælge fra, altså tilkendegive i sit forbrugsvalg, om han vil købe de fødevarer eller ej. Jeg tror, det er det, der i hvert fald for Venstre er helt afgørende.

Om man så kommer i den situation, at man kommer til at differentiere, vil jeg ikke helt afvise, men det, der altså er vigtigt, er dels forbrugsvalget, og dels at der er sammenfald i tidsforløbet, så vi ikke kommer til at se de resultater, vi ser i øjeblikket, der i nogle tilfælde er mere end 6 måneder gamle, og det er fuldstændig uacceptabelt.

Henning Grove (KF):

Da vores ordfører, fru Lene Espersen, ikke kan være til stede, skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne redegøre for vores holdning.

Der er her fremsat to forslag: Dels foreslår Enhedslisten, at reglerne for, hvornår offentliggørelse af kontrolresultater er mulig, nu lempes, således at man faktisk fremover kan offentliggøre alt, og dels foreslår SF i sit beslutningsforslag ligeledes, at reglerne lempes, således at offentliggørelse kan ske i en lang række tilfælde for en masse produkter; men man gør dog samtidig en undtagelse, nemlig for mælkeproducenter, der nu ikke længere skal have offentliggjort, når der er medicinrester i mælken. Det er altså lidt en blanding af stok og gulerod.

Det Konservative Folkepartis holdning til dette spørgsmål om en gabestok eller forbrugerinformation, som nogle vælger at kalde det, kan opsummeres i fem hovedpunkter:

For det første er Det Konservative Folkeparti meget tilfreds med, at vi i forbindelse med vedtagelsen af den nye fødevarerlov, der trådte i kraft den 1. januar 2000, fik gennemført en ensretning af offentliggørelsesstrategien, således at alle led i kæden fra jord til bord behandles ens.

Ligeledes er vi meget tilfredse med, at der her blev foretaget begrænsninger af brugen af offentliggørelse af kontrolresultater som et instrument til brug for fødevarerkontrollen. Det skyldes, at vi mener, at offentliggørelse af kontrolresultater kun skal bruges i to typer tilfælde. Den ene er de situationer, hvor hensynet til fødevarsikkerheden taler for omgående offentliggørelse, f.eks. ved fund af DT 104 i et parti pålæg eller andre steder. Den anden er de tilfælde, hvor en virksomhed, der beskæftiger sig med fødevarer, efter gentagne påbud ikke sørger for at bringe tingene i orden.

I disse tilfælde skal offentliggørelse bruges som et instrument eller som en trussel, om man vil, til at sikre, at tingene bliver bragt i orden. Men som det andet punkt er det væsentligt at få fremhævet, at offentliggørelse af kontrolresultater ikke må være et mål i sig selv.

Fødevarekontrollen har ansvaret for at sikre, at tingene bliver bragt i orden, og man kan ikke med en massiv offentliggørelsespraksis som den, man brugte i Levnedsmiddelkontrollen i København, overlade det til forbrugerne at gøre kontrolarbejdet. Kontrolarbejdets ansvar er kontrollens og ikke forbrugernes.

For det tredje vejer den enkeltes retssikkerhed tungt. Det er blevet kritiseret, at offentliggørelsesresultater ofte kommer meget sent, nogle gange måneder efter, at kontrollen har været der. Men alle muligheder for at påklage en afgørelse skal være udtømt, før man offentliggør. Det skylder man den virksomhed, der sidder på anklagebænken. Og jeg er glad for, at der i den sidste vedtagelse i Tinget er givet tilsagn om at se på, om man kan speede den almindelige sagsbehandling op. Det er vi alle interesserede i.

For det fjerde bør kontrolresultater som udgangspunkt kun offentliggøres én gang. Der er ingen grund til, at en virksomhed eller en landmand skal hænges ud to gange for den samme forseelse. Det er derfor rigtigt at se på, hvorledes man sammenfatter resultaterne, sådan som vedtagelsen lægger op til, og det er en af de ting, vi forventer at der bliver set på under evalueringen.

Et af kritikpunkterne har været, at forbrugerne ikke kunne bruge offentliggørelse af primærproducenterne til noget, og derfor burde landmænd f.eks. ikke offentliggøres. Det kan der være forståelse for, men det gælder jo også andre end landmænd, at man ikke kan bruge resultatet til noget som helst. F.eks. når man offentliggør månedgamle resultater fra restauranter, eller hvad ved jeg, hvor sagen er bragt i orden, så er der jo ingen forbrugerinformation i det.

Det er også klart, at man undertiden kan bruge og have en klart præventiv effekt ved at true med en gapestok, men det skal være i særtilfælde, for det er normalt kontrollen, der har ansvaret for, at når man påpeger ting, der er forkerte, så bliver de rettet omgående.

Med hensyn til det med landmænds problemer med medicin har vi den opfattelse, at de skal behandles nøjagtig ligesom alle andre. Hvis de retter sig ind efter tingene, så er der jo ingen grund til at offentliggøre, men hvis de i gentagne tilfælde overtræder lovgivningen, ligesom andre gør, så skal de selvfølgelig også hænges ud.

Retssikkerheden og den lige behandling af alle producenter af fødevarer er derfor for os meget væsentlig, og vi er tilfredse med, at vi nu får en evaluering. Dét er jeg helt sikker på, at man også vil se på den procedure, vi har haft med hensyn til den automatiske offentliggørelse af landmændene. Vi ser frem til, at vi får en fornuftig løsning på det problem, sådan at de, der overtræder fødevarelovgivningen, bliver behandlet ens og også, når det er nødvendigt, bliver offentliggjort efter samme retningslinjer.

Vi kan derfor ikke støtte de to forslag. Vi venter på evalueringen.

Christian H. Hansen (DF):

Lad mig tage forslagene i rækkefølge. Lad mig først sige til Enhedslistens lovforslag, L 265, at vi fra Dansk Folkepartis side sagtens kan følge intentionerne, der ligger i lovforslaget, nemlig at det er meget vigtigt, at forbrugerne får det frie valg. Men vi har i Dansk Folkeparti også samtidig bakket op bag fødevareloven, som Enhedslisten så med det her lovforslag forsøger at få ændret.

Jeg er lidt skeptisk, og jeg har også tidligere her i Folketinget givet udtryk for, at når det drejer sig om offentliggørelse af kontrolresultater vedrørende detailhandelen og restauranter, skal det være meget grove gentagelsestilfælde, der her kommer på tale, og ikke små forseelser, og dem synes jeg måske nok der i Enhedslistens lovforslag bliver åbnet noget op for.

Om beslutningsforslaget fra SF, B 137, må jeg sige, at det forslags intentioner kan vi også følge. Vi har længe følt, at det er urimeligt – og det er noget af det, der er lagt op til som det positive i forslaget – at mælkeproducenterne bliver hængt ud på Internettet, for landmanden modtager for det første en bøde, og derefter bliver han trukket i betalingen for mælkeleverancen af mejeriet, og så kommer efterfølgende offentliggørelsen på Internettet.

Problemet med det er jo, at det jo ikke giver forbrugeren nogen relevante oplysninger, som han kan bruge til noget som helst. Dels har der været eksempler på, at offentliggørelsen faktisk er kommet helt op til 1 år efter, at det er blevet fundet ude hos landmanden, og dels kan forbrugeren jo heller ikke fravælge den mælk i køledisken. Derfor er det efter Dansk Folkepartis opfattelse yderst relevant at få ændret denne procedure. Men vi kan så også forstå, at ministeren lægger op til en revurdering af det, som det også er blevet vedtaget her i Folketinget.

Med hensyn til den anden del, der ligger i SF's forslag, hvor der også er noget om restauranterne og detailhandelen, må jeg henholde mig til de bemærkninger, jeg kom med under L 265 fra Enhedslisten, for dér er vi lidt mere tilbageholdende med det. Men kan man strikke nogle modeller sammen her, hvor vi så også kommer til at tale om, at det er grove gentagelsestilfælde, så synes jeg, man skal kigge på det under udvalgsarbejdet, altså for begge forslags vedkommende.

Det har også været fremme, at ministeren måske også vil komme med tiltag over for detailhandlere og restauranter. Så lad os se, om vi ikke kan få lavet en fornuftig løsning, sådan at det munder ud i noget, hvor alle bliver behandlet ens uanset erhverv.

Men vi kan altså følge intentionerne i de to forslag, men lad os kigge lidt nærmere på det under udvalgsarbejdet.

Annie Lunde Hansen (CD):

Med disse to forslag fra SF og Enhedslisten tager vi atter spørgsmålet op vedrørende offentliggørelse af kontrolresultater på fødevarerområdet, det, som nogle kalder gabestokmetoder, og som andre kalder nyttigt og nødvendig forbrugeroplysning.

I CD vil vi ikke afvise brugen af offentliggørelse af kontrolresultater, som vi mener kan være et nyttigt instrument i arbejdet med at sikre forbrugerne muligheder for at træffe de rigtige valg – eller fravalg, kan man også sige, og det vil så være det, som jeg personlig synes vil være det mest rigtige at sige: at fravalg er nok det bedste – og at sikre sunde fødevarer af høj kvalitet.

Men det må hele tiden være en afvejning, for hvis alle kontrolresultater i såvel produktion som detaillerede offentliggøres, bliver informationsmængden for uoverskuelig og unuanceret, samtidig med at en sådan offentliggørelse heller ikke i alle tilfælde vil give forbrugerne en reel mulighed for at vælge eller fravælge.

Vi mener, at der må ske offentliggørelse af kontrolresultater, som forbrugerne umiddelbart kan reagere på, og det vil sige, at der gives forbrugerne mulighed for at gå uden om en given restaurant, bager eller slagter eller fravælge et produkt, som direkte kan henføres til en fødevarerens virksomhed, som har haft problemer med hygiejnen. Med andre ord mener vi, at hensynet til forbrugerbeskyttelse er det mest vægtige argument for offentliggørelse.

Derimod forholder det sig anderledes, når vi taler om primærproduktionen. Der er jo eksempelvis ingen, som kan identificere mælken fra en given producent i den karton, som står på bordet søndag morgen.

Vi er altså meget enige i de betragtninger, som SF i bemærkningerne til beslutningsforslaget har anført om offentliggørelsen af mælkeproducenterne. Dette må kunne gøres bedre, og kriterierne for, hvornår der kan og bør ske offentliggørelse i sådanne sager, må i højere grad tage udgangspunkt i grovheden eller eventuelle gentagelsestilfælde.

Jeg vil gerne vise medlemmerne listen kørt ud i går. Jeg ved ikke, hvor meget hjælp det giver forbrugeren, at der er en landmand oppe i Grenå, som har afleveret noget mælk med nogle medicinrester i til Grenå Mejeri i november måned. Jeg tror nok, at pr. 1. maj er den mælk og den ost vel forhåbentlig spist.

Det er sådan, vi ikke ønsker listen skal være. Den er ikke til forbrugeroplysning. Den er faktisk i øjeblikket til slet ingenting. Det var ikke sådan, vi havde drømt om at listen skulle se ud.

Så vil jeg godt sige, at i CD lægger vi vægt på hurtig information, eftersom offentliggørelse af kontrolresultater, som er måneder gamle, jo reelt er uden værdi.

I Danmark straffer vi med bøde og hæfte, i hvert tilfælde et lille stykke tid endnu, og fængsel og ikke med offentliggørelse af kontrolresultater. Offentliggørelsen skal altså virke som incitament, ikke som straf, selv om vi jo nok ikke kommer uden om, at den bliver opfattet som sådan, og i yderste konsekvens kan den jo også koste fødevarerens virksomhed livet.

Alle kan begå fejl, siger man, også når det gælder fødevarerens sikkerhed, men det er da klart, at der er en grænse, og den grænse skal efter vores opfattelse trækkes ved grovheden, hvilket bl.a. indebærer en vurdering af risikoen og af, hvilke subjektive ting som kan henføres til forsømmelse.

Med hensyn til Enhedslistens lovforslag kan jeg med det samme sige, at vi ikke støtter det. Det skyldes bl.a., at vi ikke er enige i, at bemyndigelsen med hensyn til offentliggørelsen skal udlægges til fødevarerregionerne, som Enhedslisten har foreslået. Vi mener ikke, at forslaget fra Enhedslisten sikrer en ensartet offentliggørelsespolitik, og i øvrigt mener vi, at forslaget er for vidtgående. Vi tror på, at en eventuel ny offentliggørelsesstrategi kan iværksættes inden for rammerne af den gældende lovgivning.

Ser man på SF's beslutningsforslag, harmonerer de overordnede målsætninger i forslaget jo egentlig ikke så tosset med den opfattelse, som jeg har redegjort for, og i CD mener vi, at forslaget er velegnet til en debat om offentlig-gørelsesstrategier.

Imidlertid vil vi ikke på nuværende tidspunkt støtte forslaget. Det skyldes, at ordningen jo skal evalueres til juli. Det synes vi faktisk er værd at vente på, da vi må forvente, at vi herefter har et bedre beslutningsgrundlag, og inden for gældende lovgivning kunne vi måske få ændret – og det tror jeg på vi kan – offentlig-gørelseslisten til den udformning, som vi ønsker, at den skal have. Derfor ser vi frem til den evaluering, der skal komme.

Vibeke Peschardt (RV):

Der er tit den fordel ved at komme så langt nede i ordførerrækken, at så har man haft lejlighed til at høre, hvad de forskellige partier siger, og jeg har bestemt syntes, det har været en interessant oplevelse at høre på det, når man tænker på, hvor relativt kort tid hele det her system i virkeligheden har været i kraft.

Jeg vil godt sige til de to forslag, der ligger her, at forslaget fra Enhedslisten har jeg spekuleret meget over. Det har jeg sådan set over dem begge to, men specielt Enhedslistens forslag, hvor de foreslår en decentralisering af offentliggørelsesstrategien. Hertil må jeg jo sige, at der var jo en virkelig idé med at centralisere det her, dengang man lavede fødevarerloven. Nu kan man så være for eller imod decentralisering, men ideen var altså, at det skulle være ensartet i hele landet, og det var der absolut også et behov for, fordi kontrollen visse steder i Jylland var helt, helt anderledes, end den f.eks. var i København. Det var det ene, jeg ville sige.

Det næste, jeg vil sige, er så til SF's forslag. Der er bestemt ting i det, som jeg også synes er udmærket. Jeg har egentlig aldrig forstået, hvorfor man ikke kunne gennemføre de her offentliggørelser. Jeg ved, at man i København har lavet en undersøgelse om bagerier, og den blev også offentliggjort efter lang tid. Det samme gælder restauranter og andre ting. Til gengæld synes jeg så, at det skal hænge meget tæt sammen med, at der er en ordentlig retssikkerhed i det, og det er så det.

Det tredje, jeg vil sige, er, som fru Annie Lunde Hansen faktisk også sagde det, til det der med offentliggørelse af kontrolresultater fra et halvt år tilbage, hvor man har afleveret mælk

med forkerte cellletal. Det er fuldstændig rigtigt – der er flere end fru Annie Lunde Hansen, der har været inde på det – at det altså er et fjollet system, som ikke gavner nogen. Så vi er i Det Radikale Venstre meget åbne over for at se på det her.

Nu er det jo sådan, at lovgivningen, som den ligger vedtaget, siger, at man skal evaluere efter et halvt års tid, og det er først til sommer, så derfor skal man ikke gøre sig nogen forhåbning om, at det her bliver færdigt inden sommerferien; men vi synes, det er en god idé, at de forslag her samlet set kan indgå i de overvejelser, man vil gøre sig i Fødevareministeriet om en ændring af reglerne, og vi ser så frem til et fruftigt samarbejde med alle her i salen om det.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er blot, fordi fru Vibeke Peschardt kalder Enhedslistens forslag for en decentralisering. Det kan man jo kun sige, at det er i forhold til de få måneder, hvor det har været centraliseret, og de få måneder har jo altså ikke været nogen succes.

Nu nævnes der fra adskillige ordføreres side, at den måde, som det offentliggøres på efter de nuværende regler, har en række u hensigtsmæssige virkninger. Og det er der jo altså ikke ved det forslag, som Enhedslisten har fremsat. Der er den ændring i forhold til den gamle decentralisering, at ministeren efter vores nr. 4 kan gå ind og sikre en offentliggørelse, hvis der skulle være en region, hvor der ikke offentliggøres tilstrækkelig mange oplysninger, og dermed er en minister i stand til at sikre ensartetheden; det sikrer nr. 4 i vores lovforslag.

Derfor sikrer det både en effektiv lokal indsats, som man har kunnet gøre tidligere, og en ensartethed. Det er faktisk det geniale ved det.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Ja, nu opfattede jeg ikke hr. Keld Albrechtsens lille tale her som et egentlig spørgsmål til mig, men jeg skal så prøve at svare i den ånd, det er stillet.

Jeg sagde også, at Det Radikale Venstre havde gjort sig nogle overvejelser om, hvorvidt der kunne være noget i det her. Og dernæst så tilføjede jeg, at meningen med den fødevarerlov, som trådte i kraft her den 1. januar, var, at man fik ensartethed over det hele. Og så kan man jo stille det spørgsmål – nu er det ikke mig, der

stiller spørgsmål i denne her rolle – men så kan man jo stille det spørgsmål: Jamen hvis man alligevel kan overrule fra ministerens side, hvad er så fidusen ved, at man går ind og laver den her decentralisering?

Jeg siger kun, at jeg har overvejet det her. Det kan være, at man kan bløde op på reglerne, men så vil jeg godt høre hr. Keld Albrechtsen: Hvad skulle fidusen så være?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg synes da, det er rimeligt at få debatten også på den her måde. Det, vi kan sikre ved decentraliseringen, er jo, at det, som f.eks. fandt sted i København i forbindelse med restaurationer, og som var enormt godt, fordi det virkelig var med til at sikre en bedre standard, kan vi få igen. Men samtidig kan ministeren gå ind og sikre, at i regioner, hvor det måske ligger lidt tungere med at komme ud og få det gjort, kommer mål og resultater også til forbrugernes kundskab.

Så jeg synes, man skal prøve at kombinere nye tiltag med det, der var det gode ved decentraliseringen, som den var. Det er i hvert fald det, der er bestræbelsen fra Enhedslistens side. Det håber vi så Det Radikale Venstre vil gå ind i en drøftelse af.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er meget positiv over for intentionerne i de to forslag, der ligger her, og jeg vil gerne over for ministeren kvittere for, at ministeren måske har givet anledning til, at de to forslag er kommet. Jeg synes, det er et positivt tilsagn, der er kommet om at kigge på det område her.

Jeg kan ikke rigtigt forstå Enhedslistens idé med at lave en decentral beslutning på det område her. Når vi nu har fået lavet den struktur i fødevarerkontrollen, som vi har, så mener jeg sådan set, at vi også skal opretholde den centrale beslutningsproces.

Derimod synes jeg, at SF's forslag fuldt ud tilgodeser de ønsker og de tanker, vi har om det. De historier, vi hører om, hvordan offentliggørelsen nu foregår efter de nye regler, svarer jo helt til de forventninger, vi havde til det, da man lavede reglerne, hvor vi advarede imod offentliggørelsen. Vi har aldrig kunnet forstå, at nogle mennesker skulle have sådan en ekstra straf; altså å la at blive sat i gæbestokken, som

det er, og som ikke tjener forbrugernes interesse på nogen måde overhovedet.

Så vi ser frem til, at det her bliver taget op. Om det bliver om 1, 2 eller 4 måneder er ikke væsentligt for os. Det er væsentligt, at man får rettet op på den fejl, man lavede.

Thorkild B. Fransaard (FRI):

Vi har haft mange debatter herinde om offentliggørelse af kontrolresultater. Det gælder alle områder – lige fra landbruget til restauranter, hvor man går ind for at spise sine fødevarer.

Det, at kontrolresultater offentliggøres, kan jo medvirke til noget godt, men det kan også medvirke til forvirring. Hvis de kontrolresultater, der eksempelvis står på Internettet eller andre steder, er op til 1 år gamle i nogle tilfælde, jamen så forvirrer det jo forbrugeren mere, end det gavner, og endnu værre er, at der så bliver hængt nogle uskyldige mennesker ud. Dermed ikke sagt, at vi er totalt imod offentliggørelse, men på den måde kan det virke meget vildledende.

Der er et forslag fra Enhedslisten om, at regionerne selv skal have lov til at offentliggøre alle resultater, som der står. Jeg vil nok sige, at det vil være farligt at give lov til det. Jeg synes, at som det er nu, er det rigtigt, at det samles et sted.

Så er der SF's forslag. Det, jeg har nævnt, har de nævnt i bemærkningerne, nemlig hvordan det virker nu med nogle resultater, der har stået på Internettet i lang tid. Derimod er vi ikke afvisende over for en gennemgang af det – og det er sagt på dansk det, SF foreslår – så de, der virkelig har overtrådt lovgivningen, bliver skrevet op en gang om måneden. Når vi nu skal have det sådan, at det kan offentliggøres, så er vi slet ikke afvisende over for det her fra SF.

Nu hørte vi – sådan forstod jeg fødevarerministeren – at der inden for ret kort tid ville komme en evaluering af, hvordan det fungerer inden for den lovgivning, vi har nu. Vi har jo hørt om mange grelle eksempler på, at noget har trukket ud i lang tid, og der er også eksempler på, at der måske ikke er blevet offentliggjort det, der skulle offentliggøres. Der har været mange forskellige ting fremme.

Men nu er det her jo ret nyt, hvis jeg må sige det på den måde, og derfor synes jeg, det er rigtigt, at vi venter og ser, hvad den evaluering kommer frem til. Vi kan have hver vor mening alt efter, hvordan vi ser på det, men lad os endelig få den evaluering, som jeg forstod, at mi-

nisteren regnede med ville komme her i løbet af sommeren. Så kan vi til den tid tage i hvert tilfælde det her fra SF med i overvejelserne, hvis der skal gøres noget. Men på nuværende tidspunkt vil jeg foreslå, at vi lige venter og ser, hvad den evaluering siger.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Så er det ordføreren for forslagsstillerne til B 137, hr. Jørn Jespersen.

Jørn Jespersen (SF):

Fødevarerministeren nævnte, at det formentlig var hendes egne udtalelser, der havde fået os til at fremsætte det her forslag. Der er det jo sådan, at vi faktisk, fra man lavede den nuværende ordning, har advaret imod den og sagt, at den punkt ét ikke ville løse de opgaver, den skulle løse, og punkt to ville den have en række uheldige konsekvenser.

Det synspunkt har vi stædigt forfulgt. Vi synes, vi har fået ret, så derfor ville vi nu have kørt sagen under alle omstændigheder, men det er da rigtigt, at vi har bemærket, at den nye minister har udtalt sig i overensstemmelse med vore synspunkter, og det er vi da glade for.

Jeg synes også, at ministeren sagde to af de helt centrale ord i den her sammenhæng, nemlig at offentliggørelsen skal være offensiv og forbrugerrettet. Det er det, der er essensen. Den skal bruges til at opfylde fødevarerpolitiske målsætninger på områder, hvor det kniber med det, og den skal give forbrugerne et frit valg. Det er vi helt enige i er de to grundprincipper i en offentliggørelsesordning.

Jeg er helt med på, at ministeren vil afvente evalueringen, og håber så, at når man i regeringen og regeringspartierne bruger vores forslag som inspiration, som der blev lagt op til, at man vil lade sig inspirere til at sikre, at den københavnske model for restauranter og bagere osv. bliver genindført på landsplan. Den havde jo den meget store fordel, at den var ret nuanceret. Det var ikke bare et plus eller et minus. Det var en række kriterier, der blev gennemgået, hvor man så offentliggjorde, om virksomhederne havde levet op til de nødvendige krav på alle punkter, på nogle punkter eller slet ikke.

Det betød jo i virkeligheden også, at der var ros til de gode virksomheder, som havde alle tingene i orden. De blev sådan set belønnet via en smadderflot karakterbog, en pletfri anmærkning, og dermed havde man i virkeligheden en

nuanceret bedømmelse af alle virksomhederne, sådan at forbrugerne fik det frie valg.

Vi håber også, at ministeren og regeringspartierne vil overveje at bruge det inden for sådan et område som vildledning.

Dér har man jo gennemført en kampagne, som har flyttet noget, men som langtfra fik løst problemet og ryddet totalt op. Jeg er overbevist om, at en offentliggørelse af de påbud, der er givet inden for en vildledningskampagne, ville gøre, at området blevet saneret i løbet af no time, og at problemet kunne løses helt og aldeles.

Jeg synes også, det ville være en god idé at bruge det eksempelvis inden for indsatsen imod overskridelse af grænseværdier for pesticidrester. Der er stadig væk ca. 3 pct. af prøverne, hvor grænseværdierne er overskredet. Det er helt uacceptabelt. Hvis detailhandelsbutikker, der forhandlede sådanne varer, blev offentliggjort, så ville det med det samme medføre, at man stillede krav til sine leverandører om, at det vil man ikke have. Det har supermarkeder i Italien gjort, og dér har man et meget lavere restindhold af pesticider i fødevarer, der bliver solgt i disse supermarkeder, fordi man fører en hård kurs over for leverandørerne.

Så vi håber altså på, at ministeren virkelig vil lade sig inspirere, og jeg synes, at de foreløbige udtalelser tyder på, at det vil kunne ske. Det er jeg glad for.

Til Venstres ordfører må jeg sige, at jeg hovedsagelig opfattede det som en tilslutning til forslaget, så meget som Venstre nu kan tilslutte sig et forslag fra SF, dog selvfølgelig med et par enkelte knoppede ord. Vi skulle lige have den der med, at tillid er godt, men kontrol er bedre. Det er sådan set ikke sådan, det er tænkt.

I virkeligheden er det jo et meget markedsorienteret styringsmiddel, der her er tale om. Det opfylder kriterierne på side 1 i en lærebog om nationaløkonomi, om den frie markedsøkonomi, nemlig at forbrugernes fulde viden, den fulde gennemsigtighed på markedet, er forudsætningen for, at økonomien fungerer. Det er sådan set bare det, vi vil sikre, og derfor er vi sådan set heller ikke så overraskede over, at Venstre synes, at der er meget godt i forslaget.

Fru Mariann Fischer Boel siger også, at sådan en offentliggørelse ikke giver mening, hvis der ikke er valgmuligheder. Det er jeg fuldstændig enig i.

Hun påpeger videre, at der er stor forskel på store virksomheder og så f.eks. landmænd, hvor der er et tæt sammenfald mellem virksom-

hed og privatliv. Det er jeg helt enig i gør en stor forskel, og det er også baggrunden for, at vi har været meget kritiske over for nogle af de offentliggørelser, der har fundet sted, fordi der ikke var fri valgmulighed for forbrugerne, og fordi man ramte nogle privatmennesker på en måde, der ikke var hensigtsmæssig.

Jeg er også enig i, at det er uhensigtsmæssigt, hvis offentliggørelsen finder sted for sent. Det bør være en bestræbelse, at den falder umiddelbart efter, at forseelsen er begået, så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Jeg er også enig i Venstres bemærkninger om, at man skal kunne blive frikendt igen, at man bliver slettet af listen, at der kommer en ny kontrol, som viser, at man har løst problemet, eller at man på anden måde kan dokumentere, at man har rettet op på forholdene.

Og endelig er jeg enig i, at der selvfølgelig skal laves ens objektive kriterier og vilkår, der sikrer, at alle virksomheder bliver bedømt på forudsigelige og fair og ensartede vilkår.

Det eneste punkt, hvor der måske er lidt uenighed mellem Venstre og SF om det her, er, når man snakker om de forsætlige, de grove og de gentagne tilfælde. Det er klart, at der må være en eller anden bagatelgrænse for, hvad der skal offentliggøres, men jeg vil godt advare imod, at man bliver alt for restriktiv med hensyn til, hvad der kan offentliggøres, for det at bevise forsættet er jo ikke så nemt.

Med hensyn til det, at en sag skal være meget grov, er der masser af grove tilfælde inden for vildledningen, hvor virksomhederne har tænkt »går den, så går den«, og der må også være en rimelighed i, at der er en hammer, der falder relativt hurtigt, og at man ikke skal gentage det gang på gang. Men det er en diskussion om, hvor grænserne skal ligge, og den kan vi forhåbentlig tage, når evalueringen foreligger.

Hr. Henning Grove og Det Konservative Folkeparti var sådan, for at sige det lidt kort, nærmest lidt imod. Det er der jo ikke noget at sige til, for det var Det Konservative Folkeparti, som havde hovedansvaret for, at den offentliggørelse, der fandt sted af restauranters madsvineri, blev stoppet. Prisen, som Det Konservative Folkeparti krævede for at bære ministerens fødevarerlovgivning igennem, var, at man lavede sammenlægningen af de kommunale enheder. Det kunne godt være, at regeringen ikke skulle have taget imod den hjælpende hånd på det tidspunkt. Den har mindst talt ikke haft succes på ret mange områder.

Jeg kan kun sige til hr. Henning Grove, at jeg håber, at Det Konservative Folkepartis indflydelse på det her spørgsmål slutter, når evalueringen foreligger. Det tror jeg vil være til gavn for forbrugerne, og jeg kan konstatere, at i den linje, Det Konservative Folkeparti har lagt, vejer hensynet til virksomhederne ikke bare tungere, men meget tungere end hensynet til forbrugerne. Det er da en ren linje; så ved man, hvad man har at rette sig efter.

Dansk Folkeparti kunne følge intentionerne i vores forslag og adviste det, man vel kan kalde en forsigtig interesse. Det kan da være, der er noget at bygge på dér.

CD er også enig i betragtningerne i vores forslag og havde en del kritik af den nuværende offentliggørelses facon og sagde, at det ikke var det, CD havde drømt om. Så vidt jeg husker, var CD også med til at stemme det igennem i sin tid, så det er – forstår jeg – dagen, hvor CD på mange områder bliver klogere. Det lover godt.

Det Radikale Venstre opfattede jeg også nærmest var temmelig enig med SF, og det håber jeg vil præge også partiets indstilling undervejs i de interne forhandlinger i regeringen.

Jeg siger også tak til Kristeligt Folkeparti for opbakningen. Og jeg kunne oven i købet konstatere, at Frihed 2000 heller ikke var helt afvisende.

Så jeg synes, der er meget, der tyder på, at der skulle være en god chance for, at vi, når evalueringen foreligger, kan lave ny ordning med offentliggørelse af kontrolresultater, som langt hen ad vejen flugter med de tanker, som SF hele tiden har gjort sig og har ført frem, også her i dag, så vi kan få en langt bedre offentliggørelse på de områder, hvor forbrugerne sikres en valgmulighed og har en mulighed for at træffe beslutninger på baggrund af offentliggørelsen af kontrolresultaterne, og at vi kan få opfyldt en række fødevarerpolitiske målsætninger i langt større omfang, end det sker i dag. Det synes jeg lover godt.

Så skal jeg sige om Enhedslistens forslag, at vi har en vis sympati for, at man lokalt kan fastsætte forskellige strategier for offentliggørelse. Det har vi, fordi man jo lokalt har meget forskellige problemer. Og hvis man skal sikre en ensartet forbrugerbeskyttelse, så bliver man også nødt til at kunne tage forskellige metoder i brug, der matcher de lokale forhold. Det var også det, der var tilfældet i København. Det var ikke uden grund, at det var her, man startede

med at offentliggøre. Det var, fordi problemerne var størst dér.

På den anden side tror jeg, man realistisk må sige, at med den nye struktur, vi har fået, har Enhedslistens tanker nok ikke nogen let gang på Jorden. Så derfor er det formentlig ikke særlig realistisk, at man kan lave den differentiering, men tanken om at kunne sætte målet ind i forhold til, hvor problemerne er, synes vi er sympatisk.

Enhedslisten har også nogle betragtninger om, at kriterierne skal udvides, så det ikke kun er omsætningsbegrænsende påbud osv., der skal danne basis for offentliggørelsen. Det er jeg sådan set også enig i. Det er jo et spørgsmål om, hvordan man definerer omsætningsbegrænsende påbud. Men det, der i hvert fald er vigtigt efter vores opfattelse, er, at kriterierne bliver så vide, at det er de områder, hvor forbrugerne har en berettiget interesse i at få nogle oplysninger, som de kan handle på baggrund af, der kommer frem. Og jeg tror i virkeligheden, at der er gode chancer for, at vi kan få det ind i den kommende ordning på det her område, sådan at den del af Enhedslistens forslag bliver tilgodeset.

Men jeg skal takke for den velvillige behandling og håber, at det er signal om, at vi efter evalueringen kan få en ny, offensiv, målrettet, forbrugerorienteret offentliggørelsesstrategi.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Det er fuldstændig rigtigt, at vi har taget et medansvar for fødevarereloven, og det står vi ved, både da vi gjorde det og stadig væk, selv om det kan volde problemer for os alle sammen.

Årsagen til det var hensynet til retssikkerheden, og det var også hensynet til ensartethed, som vi gik ind for, og ikke de forskelligheder, som vi oplevede under det kommunale levnedsmiddelstyre.

Det næste, vi lægger megen vægt på, er en fornuftig kontrol, der beviser, at den har et ansvar for at kontrollere, men også samtidig har et ansvar for at være med til at vejlede. Tilfældige overtrædelser skal ikke hænges ud, hvorimod bevidste overtrædelser og bevidst vildledning skal hænges ud. Det er det klare mål, vi har, og det har vi nået langt hen ad vejen.

Det er fuldstændig korrekt, at med den måde, Levnedsmiddelkontrollen i København op-

førte sig på, overlod den hele ansvaret for kontrollen til forbrugerne, og det betaler vi ikke kontrollen for.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil godt sige til hr. Jørn Jespersen, at vi står da stadig væk i CD ved, at vi ønskede den centrale styring. Dér har vi ikke ændret noget, men offentliggørelseslisten er ikke, som vi drømte om, og har ikke den værdi, som vi synes den skal have.

Nu er det altid sådan, at man kan være med til at bringe et barn til verden, men det er ikke altid, at børnene ter sig, som man ønsker det, og sådan har det vel været med den her offentliggørelse. Det var ikke, som vi ønskede det, og som vi havde drømt om, og derfor vil vi godt være med til at lave det om.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jamen til CD skal jeg bare sige, at det synes jeg er helt fair, og det var også derfor, jeg ønskede tillykke med den nye erkendelse. Det er jeg glad for.

Over for hr. Henning Grove vil jeg bare holde udtrykket, at Københavns Kommune overlod hele ansvaret for kontrollen til forbrugerne. Det er såmænd ikke rigtigt. Det, som man gjorde i København, var, at man kontrollerede på nøjagtig samme måde, som man hidtil havde gjort.

Derudover tilbød man forbrugerne at blive delagtiggjort i kontrolresultaterne. Man fortalte forbrugerne, hvad det var, man havde observeret, hvad det var, man havde sagt til virksomhederne, hvad der var galt, hvad der var godt, sådan at forbrugerne fik den frie valgmulighed.

Der var intet, som Levnedsmiddelkontrollen i København hidtil havde udført af kontrol, som man holdt op med. Det fortsatte man med, men man udbredte bare kendskabet til resultaterne, sådan at forbrugerne fik den viden, sådan at de fik en valgmulighed, når de skulle vælge restauranter, bagere osv.

Og det tror jeg er vejen frem, og det tror jeg er fremtiden. Det der med af hensyn til virksomhederne at holde oplysninger tilbage, som forbrugerne er meget interesserede i, og som i øvrigt virker i praksis, tror jeg ikke har fremtiden for sig.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Nu har jeg også selv i min fortid udført levnedsmiddelkontrol, og det kan man gøre på mange måder. Man kan gøre det i virksomhederne, man kan gå ud til købmanden eller til slagteren og sige: Det her er forkært, og jeg kommer igen om en uge, så skal det være rettet. Og man kan vejlede dem om, hvad man forlanger at der skal rettes op på og på hvilken måde. Og det gør det store flertal, når man har et fornuftigt forhold.

Derfor mener jeg, at hvis det er nødvendigt at hænge nogen ud, så er det enten, fordi kontrollen ikke har styrke nok og ikke har vejledt nok, eller også har der været gentagne overtrædelser. Men enhver tilfældig overtrædelse skal ikke hænges ud. Det kan ikke være retssikkerhedsmæssigt godt.

Jeg vil også sige, at det bliver jo ikke lettere at være små forretningsdrivende. Jo flere regler vi laver herinde, der skal overholdes, jo sværere er det for dem at følge med i det hele. Men det har man jo ikke megen forståelse for i SF; man tror, at når enhver lovgivning er vedtaget, så er alle klar til at følge den til punkt og prikke, og gør de ikke det, så er der kun én vej: at hænge dem ud.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jo, vi har skam stor forståelse for de erhvervsdrivende. Vi har især stor forståelse for de gode, dygtige erhvervsdrivende, som overholder lovgivningen. Det er også derfor, vi roser Københavns model, fordi den også sætter en masse plusser. Alle de virksomheder, som havde alting i orden, fik jo en fremragende anbefaling.

Men vi synes ikke, at det er vores opgave at holde hånden over dårlige virksomheder, der har dårlig hygiejne, som ikke lever op til lovgivningens krav, som sjusker med alting. Det er måske forskellen. Vi er sådan lidt mere orienterede mod at få den gode konkurrence til at skabe resultater i stedet for at bruge den laveste fællesnævner og beskytte også dem, der sviner.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne til L 265, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Det gode ved den debat, som vi har haft her om de to forslag, er jo, at der tilsyneladende er en

stigende erkendelse hos mange partier om, at den ordning, man fik vedtaget med den nye fødevarelov, når det gælder offentliggørelse af resultater, nok vil vise sig ikke at være så god.

Det var vi så nok nogle der allerede havde forudset på forhånd, men det er jo dejligt at se, at den erkendelse også breder sig til andre partier, og derfor tager vi også ministerens løfte om, at de to forslag, der ligger her, indgår som inspiration i det arbejde, der skal gøres, i den positive ånd, som vi tror på det er ment.

Når vi har fremsat et forslag i form af et lovforslag, så er det selvfølgelig, fordi vi gerne vil give Folketinget den mulighed at vedtage en ordning, som vil kunne træde i kraft og gennemføres så at sige her og nu, og som vi jo ved kan fungere. Det vil jo så f.eks. give København mulighed for umiddelbart at genoptage det gode arbejde, som man havde under de gamle regler.

Det kommer så til at tage lidt længere tid på den måde, som ministeren foreslår. Men der kan jo i hvert fald stilles spørgsmål til de her to forslag, også sommeren igennem, og når evalueringen foreligger til juli, således at der så forhåbentlig til oktober, når den nye samling begynder, meget hurtigt vil komme et forslag, som så vil kunne gennemføres.

Så på den måde ser vi da debatten i dag som en start på et stykke arbejde, som kan gå den rigtige vej.

Vi er blevet lidt kritiseret fra nogle ordførere for at gå for vidt med hensyn til decentralisering. Rent faktisk foreslår vi ikke en større decentralisering, end der var i forvejen, men det er da muligt, at hr. Jørn Jespersen har ret i, at det kan være vanskeligt at komme så vidt, som Enhedslisten har foreslået, hvis ikke der er vilje til det hos et flertal.

Men jeg synes bare, at det er værd at notere sig, når man ser udviklingen inden for fødevarepolitikken i de senere år, at der har været en, sandsynligvis meget konservativt inspireret, centralisme i fødevarepolitikken. Altså f.eks. havde man ideen om, at det skulle være fra jord til bord, hvilket førte til, at forbrugersiden og det gamle landbrugsministerium blev klasket sammen. Det er vel tvivlsomt, om det var forbrugernes interesser, der til syvende og sidst blev bedst tilgodeset ved den konstruktion. Man begyndte at slå direktorater sammen. Det er vel diskutabelt, hvor stor en succes det var. Og så begyndte man altså den her centralisering af regionerne, og det er vel også de fleste,

der i dag erkender, at det diskutabelt, hvor meget fornuft der kom ud af den centralisme.

Det kan jo godt hænge sammen med, at centralisme i det hele taget normalt ikke er den gode måde at løse tingene på, for som hr. Jørn Jespersen var inde på, er der altså forskellige lokale forhold i forskellige dele af landet. Det vil vi i hvert fald arbejde for at der bliver mulighed for. Kommunerne havde jo også en indflydelse på de her ting, før den nye fødevarerlov kom. De blev jo skovlet ud på brutal vis af det flertal, der vedtog den nye lov, og jeg tror sådan set ikke, at der er kommet ret meget gavn ud af, at man lempede kommunerne ud.

Så vi vil i hvert fald kæmpe for, at den centrale idé også får lov til at komme med, sådan at den er formuleret som retten til at gøre det bedre i regionerne. Retten til at finde nye veje, der kan løse problemer og gøre det bedre for forbrugerne, skal også være der.

Med de bemærkninger håber jeg så på, at når vi får den evaluering til juli – hvornår den helt præcis kommer, vil ministeren jo måske kunne oplyse os om – så kan vi få en god debat, som kan føre til vedtagelse af nye regler i den kommende folketingssamling, sådan at den periode, hvor det tilbagefald, som blev resultatet af den nye lovgivning, skal vare, bliver så kort som muligt, så man igen kan få tingene i en bedre gænge.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Man siger, at det her er en centralisering. Nej, det er en forenkling, hvor man muliggør kontrol fra jord til bord. Vi er skam ikke tilhængere af centralisering, ikke som SF og Enhedslisten, der jo ikke tør lægge noget som helst ud til kommunerne, når der er diskussioner om planlægning.

Vi vil gerne lægge meget ud til planlægning hos kommunerne, når det har lokal betydning, men fødevarer skal være ens i hele landet, og derfor er det meget fornuftigt at have en ensartet kontrol. Det havde vi ikke før med kommunerne. Den var meget uensartet. Forbrugerne det ene sted vidste ikke, hvordan det var i forhold til de andre steder.

Derfor var det en forenkling og en ensartet kontrol, vi indførte, og det var det, vi gik ind for, og det er det, vi er medansvarlige for, og det står vi gerne ved. Og jeg glæder mig da til

de forhandlinger, vi skal have, når evalueringen er på plads.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Henning Grove vil nu fortælle os, at det, man kæmpede for, var en forenkling! Jeg husker nu tydeligt de diskussioner, vi havde. Det, Det Konservative Folkeparti først og fremmest kæmpede for, var at få afskaffet Københavns adgang til at offentliggøre sammenlignende mål og resultater inden for restaurationsområdet. Det var jo det, der i den grad havde skabt ophidselse i konservative restauratørkredse og ført til den indsats, som så desværre fik så stor indflydelse på lovgivningen. Men alle andre end hr. Grove har vel i dag i realiteten konkluderet, at det regelsæt, som man fik lavet, ikke var godt nok, og så må vi jo om nødvendigt prøve at finde nogle nye regler uden om hr. Grove. Det er jo nok den eneste vej frem, sådan som jeg kan konstatere at landet ligger.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (for beslutningsforslagets vedkommende anden (sidste)) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslagene henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 124:

Forslag til folketingsbeslutning om, at beboere i almene boliger får ret til at overtage boligen.

Af Rikke Hvilshøj (V) og Flemming Hansen (KF) m.fl.

(Fremsat 22/3 2000).

Forslaget sattes til forhandling.